

“Potser Israel haurà d’actuar pel seu compte”

Ministre Lieberman, les faccions palestines Hamàs i Al-Fatah estan, ara per ara, massa preocupades pels problemes interns. Mentre els seus líders negociaven un govern d’unitat a la Meca, les milícies lluitaven aferrissadament als carrers. Això us consola?

—No em consola, però m’agrada que el nombre d’atacs contra Israel s’haja reduït dràsticament. No crec que les lluites es desborden cap a Judea i Samària...

—...voleu dir la Cisjordània palestina.

—Però crec que hi ha el perill que Hamàs guanye la batalla a la franja de Gaza.

—Però això és precisament el que volien prevenir els mediadors saudites a la cimera de fa dues setmanes entre els líders palestins, el president Mahmud Abbas, el primer ministre Ismail Haniyeh i el líder de Hamàs Khaled Meixaal.

—Em preocupa que la formació d’un govern d’unitat entre Hamàs i Al-Fatah atorgue a Hamàs la legitimitat internacional de què encara no gaudeix, sense necessitat de dur a terme canvis reals pel que fa al reconeixement d’Israel i a la continuació de les tàctiques de terror contra Israel. Un govern d’unitat amb Al-Fatah no hauria de significar carta blanca per a Hamàs; això donaria una imatge molt pobra de la comunitat internacional. Aquest és un nou test de la fermesa amb què la comunitat internacional es planteja la lluita contra el terror arreu del món.

—Hi haurà una ofensiva israeliana sobre el terreny, a la franja de Gaza?

—Estadísticament, és qüestió de temps. Més tard o més d’hora un dels centenars de projectils Oassan que disparen cap a Israel des de Gaza caurà en una escoleta infantil o en un mercat. Aleshores la pressió de l’opinió pública ens obligarà a encetar una ofensiva

El viceprimer ministre i ministre d’Afers Estratègics israelià, Avigdor Lieberman, comenta la resposta del seu país al programa nuclear iranià i les possibilitats de resolució del conflicte entre israelians i palestins.

sobre el terreny, i si és així pense que l’opinió pública mundial haurà d’entendre que tenim l’obligació de protegir els nostres ciutadans.

—Vau dir que l’exèrcit israelià hauria d’assolar la franja de Gaza i aplicar els mateixos mètodes que les forces russes fan servir a Txetxènia. No heu anat mai a Txetxènia, veritat?

—Vaig dir que no té cap sentit que Israel pose en marxa una operació a Gaza, fins que no hi tinguem aliats. Els americans, per exemple, no tenen aliats a l’Iraq, i Rússia només va ser capaç de restablir l’ordre a Txetxènia quan va confiar en el clan local Kadirov [Ramzan Kadirov és el primer ministre txetxè, prorús].

—Un home poc fiable.

—Això no importa. Mai no hem recedit a la franja de Gaza, perquè hem confiat en la gent més racional i d’orientació laica. Els moderats sempre estan a la defensiva envers els extremistes. Mai no hi podem restablir l’ordre pels nostres mitjans.

—Amb els 11 diputats de la Knesset [Parlament], doneu suport al pri-

mer ministre Ehud Olmert, que vol encetar el diàleg amb el president palestí Mahmud Abbas, cosa que vós no podeu aprovar.

—La pregunta és: què en traurem? L’obligació principal d’Abbas, segons el pla de pau, és dissoldre les milícies extremistes i recollir-ne les armes. Si hi ha algun moviment en aquest sentit, li donarem suport.

—Olmert diu que, amb el “full de ruta”, obeeix el pla de pau internacional. Vós rebutgeu tant el “full de ruta” com el procés d’Oslo...

—Ja fa catorze anys, d’Oslo. D’aleshores ençà, som en un atzucac. El “full de ruta” data del 2003 i, ara per ara, no ha donat resultats. Els israelians estem preocupats per la seguretat; els palestins, per la prosperitat econòmica. Fins que no siguem capaços de garantir a cadascú el que vol, no hi haurà progressos. Catorze anys després d’Oslo, els israelians gaudim de molta menys seguretat i els palestins d’unes condicions de vida molt pitjors.

—Vau suggerir que una possible solució al conflicte palestí era alliberar Israel de població àrab. Realment preteneu desplaçar una cinquena part de la societat israeliana, o netejar ètnicament Israel?

—Al contrari. Quina és la clau del conflicte? A qualsevol lloc del món on hi ha dues llengües, dues religions, dos pobles, hi ha tensions i conflictes: al Quebec canadenc, a l’ex-Iugoslàvia, al Caucas rus o a Irlanda del Nord, on la gent de diferents confessions han lluitat els uns contra els altres al llarg de molts anys. És ben clar, per tant, que, com més homogeni sigui el país, millor es desenvolupa.

—Per tant, creieu que hauria d’haver-hi una separació de grups ètnics.

—Quan Ariel Sharon va dur a terme el pla de retirada de la franja de Gaza i de Cisjordània, el meu plantejament va ser: esteu creant, d’una banda, un estat palestí monolític, en què no hi ha un sol jueu, mentre Israel manté una població àrab del 20 per cent. El que no pot ser és que un poble tinga un estat i mig, i a l’altre només li’n quede mig. La connexió entre els àrabs d’Israel i els de l’estat palestí acabarà destruint-nos.

—Els assentaments jueus i àrabs fiten i s’entrecreuen els uns amb els

altres, com un edredó de *patchwork*. De quina manera penseu que podreu crear un mapa homogeni?

—Primerament, cal partir de la premissa bàsica. El meu pla és un intercanvi de territoris i de població. Tot-hom es quedaria on viu actualment. Lliuraríem territoris com el triangle Wadi Ara, en què majoritàriament hi viu població àrab, a la jurisdicció palestina, i els territoris amb una majoria de població jueva se'ns haurien de lliurar.

—Les possibilitats d'èxit d'aquest pla que heu dissenyat són nul·les: quin àrab israelià voldrà passar a formar part de Palestina?

—És evident que no ho volen. D'una banda, volen gaudir de tots els avantatges de la moderna Israel, però, d'altra banda, volen destruir-nos des de dins. Durant la darrera guerra del Líban, membres àrabs de la Knesset van anar a Beirut i a Damasc per mostrar la seua solidaritat amb Síria i amb Hezbol·lah, cosa del tot absurda. Imagineu uns congressistes americans viatjant a l'Afganistan per reunir-se i donar suport públicament a Ossama bin Laden?

—La vostra reacció va ser demanar que els membres àrabs del Parlament israelià que estan en contacte amb Hezbol·lah i amb Hamàs haurien de ser executats com a “col·laboradors nazis”?

—Em referia als partidaris de Hezbol·lah al nostre país. Han de ser jutjats com els nazis de Nuremberg. Quan el líder de Hezbol·lah, Hassan Nasral·lah, mata dos xiquets àrabs amb projectils a Nazaret, i el pare declara que els seus fills són màrtirs, i que Nasral·lah és el seu germà; quan el mateix pare diu que Israel és culpable i rep suport econòmic del nostre Institut Nacional d'Assurances, aleshores tot plegat esdevé absurd.

—Israel se sent amenaçada, no només per Hamàs i Hezbol·lah, sinó també pel règim de Teheran. Podeu confirmar les notícies que diuen que el vostre govern es prepara per atacar les instal·lacions nuclears iranianes?

—No, l'Iran no és un problema israelià, és un problema per al món lliure, en general. Ací el que hi ha és un xoc de civilitzacions, i Israel és a primera fila. Bin Laden, per exemple, no és una

“Quan el líder de Hezbol·lah, Hassan Nasral·lah, mata dos xiquets àrabs amb projectils a Nazaret, i el pare declara que els seus fills són màrtirs, és absurd”

persona racional. Què voleu oferir-li? Diners? Territoris? No acceptarà res a canvi de posar fi al terror. Doncs el mateix podríem dir del president iranià, Ahmadinejad.

—Ja s'ha donat el cas, d'un atac israelià d'aquesta mena, i no fa gaires anys. El 1981, sota govern del primer ministre Menachem Begin, Israel va bombardejar un objectiu nuclear: el reactor Osirak, a l'Iraq.

—Aquesta va ser una de les decisions més encertades de Begin. Si no ho haguera fet, Saddam Hussein s'hauria trobat en una posició diferent. Fins i tot

els que ens van criticar aleshores ens ho reconeixen actualment.

—Si rebutgeu les negociacions amb l'Iran, vol dir que us decanteu o bé per les sancions, o bé per la solució militar.

—L'Iran gaudeix d'un gran teixit empresarial que reacciona molt a les sancions. El fet que Ahmadinejad perdereu les eleccions municipals demostra que els empresaris estan molt poc satisfets amb l'aïllament internacional de Teheran. Gran part de les exportacions iranianes van al Japó, als Emirats Àrabs i a l'Europa Occidental, també a Alemanya. Si tots aquests països posaren en marxa les sancions, com han fet amb Corea del Nord, l'Iran faria fallida (fins i tot tenint en compte que la Xina, Rússia i l'Índia no hi participarien).

—No fa gaire vau declarar que potser Israel hauria d'actuar per si mateix i afrontar el problema iranià unilateralment.

—En el pitjor dels casos. Les diferèn-

Avigdor Lieberman

Avigdor Lieberman va emigrar a Israel l'any 1978 des de la República Soviètica de Moldàvia. Va començar treballant com a vigilant de locals d'oci nocturns, va estudiar ciències polítiques i es va afiliar al Likud, el partit de dreta. Va arribar a ser la mà esquerra del primer ministre Benjamin Netanyahu. L'any 1999, Lieberman va fundar el partit dels immigrants russos a Israel, Israeli Beitenu ("Israel és casa nostra"). Després de les eleccions al Parlament del 2006, el seu partit va esdevenir la facció més poderosa de l'oposició. En acabar la darrera guerra del Líban, l'estiu passat, el primer ministre Ehud Olmert va convidar aquest líder radical de 48 anys a entrar al Govern.

cies d'opinió entre Rússia i Europa occidental; entre Europa i els EUA; entre els EUA i les Nacions Unides, han desestabilitzat el sistema polític global. Hem de preveure que potser la comunitat internacional no hi farà res, i aleshores Israel haurà d'actuar pel seu compte.

—La reunió amb la secretària d'estat nord-americana, Condoleezza Rice, no us va donar motius d'optimisme?

—Note que una bona part dels americans entenen el problema iranià, però, ara per ara, no veig que Washington tinga prou energia i fermesa per dur endavant iniciatives independents contra l'Iran. Els esdeveniments de l'Iraq hi tenen un efecte molt negatiu, i ningú no sap quan acabarà tot això.

*Christian Neef
Christoph Schult*

© Der Spiegel – EL TEMPS
Traducció: Maite Insa